

A t e j.

„Oglej, Anica moja, in povej mi, kdo je to?“ vpraša danes zopet mati hčerko Anico, ko je na mizi ležečo knjigo s spominskimi slikami odprla. — „Atej!“ odgovori dekletce kakor kaka papiga ter položi nežni prstek na podobo v albumu, a vidi se na okrogličenem obrazku, da prav nič ne misli niti čuti pri besedi, katero so nežna usteca izgovorila. Nu, in kaj bi tudi čutila, saj ne živi več njen atej; umrl je, ko je Anica prvič luč

svetá zagledala. Anica ga ni nikoli videla, nikoli poljubila, nikoli objela, kakor to drugi otroci delajo. In kdo bi se čudil, ako očetova podoba nežnemu dekletcu nič drugega ni nego druge podobe v albumu s tem samim razločkom, da jo imenuje „atej,“ ker jo je mati takó naučila. Dà, dà, kar se našemu srcu v pravej, resničnej in živej podobi po večkrat ne vtisne, tega tudi ne čuti otročje srcé, bodi si tudi podoba očetova ali materinà! . . .

Okrogloličnej Anici je njen atej z dolgo, rujavo brado in prijaznimi modrimi očmi le „mož,“ katerega ne pozná — in kolika množina ljubezni, zvestobe, hrepenenja in britkosti se nahaja v srci matere pri pogledu možá, ki je bil njen soprug, oče ljubeznjivega dekletca! Celó priprost glas iz nežnih otročjih ustec navdaja ubogo mater z rajsko sladkostjo, kadar sliši: „Atej! atej!“ in ravno zaradi tega je knjiga s spominskimi slikami tolikokrat na mizi in Anica mora vselej z nežnim prstekom pokazati sliko očetovo in na materino vprašanje: „Poglej, Anica, in povej, kdo je to?“ odgovoriti: „Atej! atej!“ A pri tem odgovoru se često zgodi, da Anica radovedno vpraša mater: „Zakaj je šel iz doma atej? Kdaj pride atej?“ —č.

Čudovito ponižanje.

Angleški kralj Jakob I. je bil jako nagle jeze, nasproti pa zopet takó plemenitega srcá, da se ni nikoli obotavljal, da - si je bil kralj, v svojej jezi storjeno krivico pripoznati in popraviti. Nekega dne je bil jako važne listine o nekej pogodbi s Španijo nekam založil. Misleč, da jih je dal prvemu svojemu tajniku Gibu, pokliče ga pred-se ter od njega zahteva pisma nazaj. Gib, njegov najstarejši in najzvestejši služabnik, ki mu je v službi vže dostikrat pokazal znamenja svoje zvestobe in točnosti, pade na koleni pred kralja in se roti, da on teh listin nikoli ni imel v rokah, niti jih je videl. Vsled te upornosti se kralj še bolj razjezi ter se takó spozabi, da pred seboj klečečega služabnika z nogo sune ter ga na tla prevrne.

Nato Gib vstane, spoštljivo se pred kralja postavi in mu dé: „Sire, jaz Vam sem dolgo let zvesto služil; tacega plačila za svojo zvestobo pač nisem zaslužil in se ga tudi nisem nadejal.“ To rekši, globoko se priklone, ter z resnimi besedami naznani, da dalje ne more več biti kraljev služabnik, ker se boji, da ne bi zopet za svojo zvesto službovanje prejel toli sramotnega plačila. Zgovorivši, otide ter se takój podá na pot v svojo domovino na Škotsko.

Kmalu potem je bil izvedel drug tajnik, kaj se je bilo zgodilo. Njemu je bil namreč kralj dal pogrešane listine, in to je bil kralj pozabil. Takój hiti tajnik z listinami h kralju.

Zdaj je kralj spoznal, kakšno krivico je storil svojemu prvemu tajniku Gibu; zatorej pošlje za njim sêla, kateremu je zaprisegel, da ne bode poprej jedel, ne pil, ne spal, dokler mu ne pripelje Giba nazaj. Gib se je hitro povrnil, ko ga je kraljevi sel dohitel, ter prišel h kralju, kateri je pred njega na jedno koleno pokleknil in prisegel, da poprej ne vstane, dokler mu Gib krivičnega razžaljenja ne odpusti. Gib se je branil, da bi izrekel besedo „odpustim,“ ker se mu je nespodobno zdelo, kaj tacega izgovoriti proti svojemu kralju. Ali kralj Jakob je to takó odločno zahteval, da mu je Gib moral z ravno to besedo naznaniti, da mu je odpustil.

J. S. Gombárov.